

ΜΕΓΑΛΟ ΣΑΒΒΑΤΟ

Στήτε μετὰ φόβου καὶ τρόμου

ΥΜΝΟΣ

Θεία Λειτουργία Μ. Σαββάτου

«Σιγησάτω πᾶσα σὰρξ βροτεία, καὶ στήτω μετὰ φόβου καὶ τρόμου, καὶ μηδὲν γήϊνον ἐν αὐτῇ λογιζέσθω· ὁ γὰρ Βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων, καὶ Κύριος τῶν κυριευόντων, προσέρχεται σφαγιασθῆναι, καὶ δοθῆναι εἰς βρώσιν τοῖς πιστοῖς· προηγουῖνται δὲ τούτου, οἱ χοροὶ τῶν Ἀγγέλων, μετὰ πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας. Τὰ πολυόμματα Χερουβὶμ, καὶ τὰ ἑξαπτέρυγα Σεραφίμ, τὰς ὀψεις καλύπτοντα, καὶ βοῶντα τὸν ὕμνον· Ἀλληλούϊα».

ΚΗΡΥΓΜΑ

Η σιγή

Σήμερα η Κτίση ὅλη σιωπά. Ο Βασιλιάς της δόξης, ο Κύριος της ζωῆς καὶ του θανάτου κείτεται νεκρός, χωρὶς πνοή σε τάφο λαξευτό. Νεκρική σιγή παντού. Πῶς ὅμως μπορεῖ ο Θεός να εἶναι νεκρός; Μπορεῖ να πεθάνει ο Θεός;

Η ἀπάντηση στο ερώτημα αὐτό ἀποτελεῖ την οὐσία ὅλης της θείας οικονομίας. Ο Θεός σαρκώθηκε, δηλαδή ἐγίνε ἀνθρώπος, για να ἀναλάβει ἐπάνω του ὅλη την αμαρτία του κόσμου καὶ να ἐνώσει τον πεσμένο ἀνθρώπο πάλι μαζί Του. Ο Ιησοὺς ἐρχεται ὡς ὁ νέος Ἀδάμ καὶ διορθώνει το λάθος του παλαιού Ἀδάμ. Για να μπορέσει ὅμως να το κάνει αὐτό, ἐπρεπε να πεθάνει ὡς ἀνθρώπος, ὄχι ὡς Θεός, για να κατέβει στον Ἄδη, στον τόπο ὅπου οὖι ψυχές των νεκρῶν ἀνέμεναν καὶ αὐτές την ἐκπλήρωση της υπόσχεσης του Θεοῦ για σωτηρία. Ἐπρεπε ὁ Χριστός να κατέβει στον Ἄδη για να κηρύξει το Εὐαγγέλιο σε ὅλους ἐκείνους, τους δικαίους καὶ ἀδίκους που εἶχαν πεθάνει πριν ἀπὸ Αὐτόν.

GREEK ORTHODOX
ARCHDIOCESE OF AMERICA
DEPARTMENT OF RELIGIOUS EDUCATION

Όσοι πίστεψαν σε Αυτόν ως τον Μεσσία, αναστήθηκαν μαζί Του. Μαζί τους ο Αδάμ και η Εύα, ο Αβραάμ και η Σάρρα, οι βασιλείς, οι πατριάρχες, οι προφύτες και οι δίκαιοι της Παλαιάς Διαθήκης. Δεν πέθανε ο Θεός στον Σταυρό αλλά ο Ιησούς ως άνθρωπος. Ως νεκρός όμως ο Χριστός, δεν μπορεί, όπως άλλωστε και στην επίγεια ζωή Του, να χωριστεί σε Θεό και σε άνθρωπο. Παραμένει και μετά τον σαρκικό Του θάνατο Θεάνθρωπος. Πεθαίνει ως άνθρωπος και ανασταίνεται ως Θεός. Πεθαίνει ως άνθρωπος για να πεθάνει μαζί του η αμαρτία του Αδάμ. Ανασταίνεται ως Θεός και μαζί του ανασταίνεται όλη η ανθρώπινη φύση. Η κάθοδος στον Άδη και η τριήμερη νέκρωση του Χριστού είναι ένα ακόμη μέσο για τη σωτηρία μας.

Σιωπά λοιπόν, σήμερα όλη η Κτίση. Η φθαρτή ανθρώπινη φύση μαζί με τις αγγελικές δυνάμεις στέκονται με φόβο και τρόμο, με σιωπή και δέος μπροστά στο μυστήριο της σωτηρίας. Αδυνατούν άγγελοι και άνθρωποι να κατανοήσουν το μέγεθος της αγάπης του Θεανθρώπου. Απορούν βλέποντας τον Ιησού Χριστό, όχι μόνο μια φορά, αλλά και σε κάθε Θεία Λειτουργία, να προσέρχεται να σφαγιασθεί και να προσφέρεται το Σώμα και το Αίμα Του προς βρώσιν και πόσιν, προς αγιασμό και σωτηρία, για την συγχώρεση και την καταλλαγή, για την ειρήνη και την αγάπη.

Ελάτε να αφιερώσουμε λίγο χρόνο από τη ζωή μας σήμερα, αδελφοί μου, για να γονατίσουμε νοερά στον τάφο του Χριστού μας, να κλάψουμε για τις αμαρτίες και τα σφάλματά μας και να χαρούμε για το δώρο της σωτηρίας μας. Ας σιωπήσουμε κι εμείς σήμερα αδελφοί μου, ας σταθούμε με δέος και πίστη μπροστά στον τάφο του Χριστού και ας προσέλθουμε με πίστη, με ειρήνη στην καρδιά και με αγάπη να κοινωνήσουμε το Σώμα και το Αίμα του Λυτρωτή μας Ιησού Χριστού και ας Του ψάλλουμε μαζί με τις αγγελικές δυνάμεις το «Ωσαννά».